

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa D.B.
przeciwko Prokuraturze Rejonowej Lublin - Północ w Lublinie
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 15 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Lublinie z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt VIII Pa 27/23,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od Prokuratury Rejonowej Lublin – Północ
w Lublinie na rzecz D.B. kwotę 1.350,00 (jeden tysiąc trzysta
pięćdziesiąt) złotych, wraz z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹
k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Pozwem z 21 kwietnia 2022 r., powódka D.B. wniosła o zasądzenie od Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie, kwoty 48.181,56 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia doręczenia odpisu pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, powódka od 7 stycznia 2019 r.

była prokuratorem Prokuratury Rejonowej, delegowanym do Prokuratury Okręgowej w Lublinie, a od 17 grudnia 2019 r. była to delegacja na czas nieokreślony. Decyzją z 23 marca 2022 r. została odwołana z delegowania do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Okręgowej w Lublinie z dniem 29 marca 2022 r., na podstawie art. 106 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze. Decyzja ta została jej doręczona dopiero 1 kwietnia 2022 r., nie zachowano więc trzymiesięcznego okresu uprzedzenia.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 12 stycznia 2023 r. (sygn. akt VII P 146/22), wydanym w sprawie z powództwa D.B., przeciwko Prokuraturze Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie, o odszkodowanie:

1. zasądził od Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie, na rzecz D.B. kwotę 48.181,56 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty;
2. zasądził od Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie na rzecz D.B. kwotę 2.700 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. przejął na rachunek Skarbu Państwa brakującą opłatę sądową od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy;
4. wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 16.060,52 zł.

Na skutek apelacji pozwanej Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 23 maja 2024 r. (sygn. akt VIII Pa 27/23), oddalił apelację (pkt 1) i zasądził od Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie, na rzecz powódki kwotę 120 zł, z tytułu zwrotu kosztów procesu za drugą instancję (pkt 2).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, do Sądu Najwyższego wywiodła pozwana, zaskarżając judykat w całości, zarzucając:

1. naruszenia prawa materialnego:
 1. art. 107 § 1 w zw. z art. 106 § 1-7 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, poprzez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis art. 107 Prawa o prokuraturze zawiera ewidentną lukę prawną,

- bowiem nie reguluje odwołania z delegacji prokuratora powszechnej jednostki prokuratury, delegowanego na czas nieokreślony, na podstawie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze w sytuacji, gdy jest on kompletną regulacją odnoszącą się do odwołania prokuratora z każdej delegacji przewidzianej w art. 106 § 1-7 Prawa o prokuraturze, a tym samym - reguluje również odwołanie prokuratora delegowanego na czas nieokreślony w trybie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze, w każdej chwili, bez okresu uprzedzenia;
2. art. 5 k.p., poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że przepisy Prawo o prokuraturze nie stanowią przepisów szczególnych w stosunku do przepisów Kodeksu pracy regulujących całościowo tryb, sposób i warunki delegowania oraz odwołania z delegowania prokuratora, a w konsekwencji - błędne zastosowanie Kodeksu pracy i to na zasadzie analogii, podczas gdy zastosowanie wyprzedzająco znaleźć powinny przepisy art. 106 - art. 107 Prawa o prokuraturze, które w zakresie delegowania, jak i odwołania z delegowania prokuratora są kompletne, co z kolei skutkować powinno oddaleniem w całości powództwa w tej sprawie;
 3. art. 42 k.p., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie na zasadzie analogii i zastosowanie w sprawie przepisów art. 45 § 2 i 47¹ k.p. w sytuacji, gdy odwołanie z delegowania prokuratora, zwłaszcza delegowanego na podstawie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze na czas nieokreślony, nie jest wypowiedzeniem warunków pracy i płacy w rozumieniu art. 42 k.p. i stanowi niezależną, odrębną instytucję uregulowaną w przepisach Prawo o prokuraturze, które nie przewidują zachowania trzymiesięcznego okresu uprzedzenia w przypadku odwołania z delegowania prokuratora powszechnej jednostki prokuratury delegowanego na czas nieokreślony;
 4. art. 45 § 1 i 2 i art. 47¹ w związku z art. 42 § 1 k.p., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i wadliwe przyjęcie, jako podstawy roszczenia o odszkodowanie, z tytułu odwołania powódki z delegacji na czas nieokreślony, bez zachowania trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia (uprzedzenia) oraz wysokości tego odszkodowania był przepis art. 47¹ k.p. i w konsekwencji - niesłuszne zasądzenie na rzecz powódki kwoty 48.181,56 zł, stanowiącej odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia liczonego za

okres wypowiedzenia tj. 3 miesiące, podczas gdy właściwą podstawą prawną roszczenia odszkodowawczego w ustalonych okolicznościach faktycznych i prawnych rozpoznawanej sprawy są przepisy ogólne o odpowiedzialności kontraktowej (art. 47¹ k.c. w związku z art. 300 k.p.), a to oznacza, że wysokość odszkodowania należnego powódce, powinna odpowiadać różnicy pomiędzy faktycznie pobranym przez powódkę w okresie ochronnym (wynoszącym w jej przypadku 3 miesiące) wynagrodzeniem przysługującym na stanowisku prokuratora prokuratury rejonowej, delegowanego do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Okręgowej w Lublinie, a wynagrodzeniem, jakie powódka otrzymywała na poprzednio zajmowanym stanowisku prokuratorskim przed delegowaniem.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje, w tym o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych;
2. ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego oraz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
3. rozpoznanie sprawy na rozprawie, mając na uwadze, że przemawia za tym charakter i wielość toczących się obecnie spraw dotyczących sporej grupy prokuratorów, którzy złożyli powództwa po ich odwołaniu z delegowania na czas nieokreślony, bez zachowania okresu uprzedzenia, co jest istotne z punktu widzenia prawidłowego zabezpieczenia zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości i interesu publicznego (art. 398¹¹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca wniosła także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie:

1. art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 106 § 2 w związku z art. 107 § 1 Prawo o prokuraturze budzącego poważne wątpliwości, w zakresie odwoływania z delegowania prokuratora

powszechnej jednostki prokuratury delegowanego na czas nieokreślony, tj. delegowanego na podstawie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze bez uprzedzenia. Odwoływanie z delegowania prokuratora powszechnej jednostki prokuratury delegowanego na czas nieokreślony, tj. delegowanego na podstawie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze budzi poważne wątpliwości w zakresie możliwości odwoływania takiego prokuratora w każdym czasie bez uprzedzenia. Przepisem stosowanym do odwoływania z delegowania prokuratora, wcześniej delegowanego na podstawie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze jest ten sam przepis art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze, który nie zawiera pojęcia odwołania, a jedynie mówi o delegowaniu prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury do innej jednostki organizacyjnej prokuratury przez Prokuratora Krajowego, bez wskazywania obowiązku zachowania stosownego uprzedzenia;

2. art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 106 - art. 107 Prawo o prokuraturze i art. 42 k.p. wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w zakresie czy przepisy art. 106 - art. 107 Prawo o prokuraturze dotyczące delegowania, jak i odwołania prokuratora są kompletne i tylko one znajdują zastosowanie do odwołania z delegowania prokuratora powszechnej jednostki prokuratury. Ponadto, czy w przypadku odwoływania z delegowania prokuratora delegowanego na czas nieokreślony, tj. delegowanego na podstawie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze takie odwoływanie następuje bez uprzedzenia (wypowiedzenia) czy należy jednak w takiej sytuacji przyjmować stosowanie w drodze analogii art. 42 k.p., a co za tym idzie stosować odpowiednie uprzedzenie (wypowiedzenie) w przypadku odwoływania z delegowania prokuratora delegowanego na czas nieokreślony, tj. delegowanego na podstawie art. 106 § 2 Prawa o prokuraturze;
3. art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, jak również wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w zakresie właściwej podstawy prawnej roszczenia odszkodowawczego, w przypadku odwołania z delegowania prokuratora, delegowanego na czas nieokreślony na podstawie art. 106 § 2 Prawa o

prokuraturze bez zachowania okresu ochronnego (stosownego uprzedzenia).

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną, powódka wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku jej przyjęcia - oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia i merytorycznego rozpoznania.

Należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd

Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych, tj. przepisu art. 106 § 2 w związku z art. 107 § 1 Prawo o prokuraturze, budzących - w jej ocenie - poważne wątpliwości prawne i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Tymczasem odwołanie się do potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy dokonywał już wykładni przywoływanych przez stronę skarżącą przepisów prawa materialnego – na co słusznie zwrócił uwagę pełnomocnik organu rentowego w odpowiedzi na skargę kasacyjną. W wyrokach z

16 czerwca 2021 r. (sygn. III PSKP 23/21, OSNP 2022 nr 5, poz. 44, str. 36 oraz III PSKP 22/21, MoP 2021 nr 14, str. 731) Sąd Najwyższy podkreślił, że ustawa z 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, zawiera niekompletne przepisy dotyczące odwoływania prokuratorów z delegacji, w rezultacie w sytuacjach nieuregulowanych należy stosować regulacje Kodeksu pracy. W odniesieniu do odwołania prokuratorów delegowanych na czas nieokreślony, trzeba uwzględnić rozwiązania Kodeksu pracy, dotyczące wypowiedzenia zmieniającego. Delegacja prokuratora, chociaż nie prowadzi do zmiany stanowiska służbowego, to wiąże się z faktyczną zmianą miejsca świadczenia pracy oraz zmianą wynagrodzenia (w przypadku delegacji na czas nieokreślony lub dłuższych delegacji na czas określony). Analogiczne skutki w obszarze prawa pracy wywołuje odwołanie prokuratora z delegacji, skoro powraca on do macierzystej jednostki organizacyjnej prokuratury i wynagrodzenie odpowiadające zajmowanemu stanowisku prokuratorskiemu. Tego rodzaju zmiany w treści stosunku pracy prokuratora stanowią zmianę warunków pracy i płacy. Natomiast w braku dokonania odwołania prokuratora z delegacji na czas nieokreślony, przy poszanowaniu instytucji uprzedzenia, uzasadnione jest żądanie przez prokuratora zasądzenia odszkodowania, przy odpowiednim zastosowaniu art. 45 § 2 k.p. i art. 47¹ k.p. Przepisy te stosowane są w konsekwencji odwołania się na zasadzie analogii do art. 42 k.p. oraz art. 11¹ k.p., jako podstawy prawnej zasady równego traktowania pracowników-prokuratorów.

W tym stanie rzeczy, w zestawieniu z przywołanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, wniosek nie ujawniał potrzeby kolejnej wypowiedzi orzeczniczej Sądu Najwyższego w objętej nim materii, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych funkcji skargi kasacyjnej, należało więc odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., w kwocie ustalonej na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1935), a w zakresie odsetek art. 98 § 1¹ k.p.c.

DS.

[SOP]